

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/195/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7711218202
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7711218202.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Táne Veščičikovej a JUDr. Jána Slobodníka vo veci žalobkyne A. H. P., H., F. X, zast. JUDr. Želmírou Varjassyovou, advokátkou, Michalovce, kpt. Nálepku 20, proti žalovanému ARES MICHALOVCE s.r.o., Michalovce, Hollého 60, IČO: 35 698 993, zast. JUDr. Ivetou Fejlekovou, advokátkou, Advokátska kancelári, Michalovce, Nám. osloboditeľov 25, o zaplatenie 18 231,86 € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 8C/32/2012-403 z 21.1.2013 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni sa prisudzuje náhrada trov odvolacieho konania 344,75 € a žalovaný je povinný ju zaplatiť JUDr. Želmíre Varjassyovej, advokátke, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom I. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 16 602,46 € spolu s úrokom z omeškania 9 % zo sumy 488,29 € od 16.10., 16.11., 16.12.2010 a od 15.1.2011 do zaplatenia, zo sumy 480,76 € od 16.2. a 16.3.2011 do zaplatenia, 9,25 % zo sumy 480,76 € od 16.4. a 14.5.2011 do zaplatenia, 9,5 % zo sumy 480,76 € od 16.7., 16.8., 15.9. a 15.10.2011 do zaplatenia, 9,25 % zo sumy 480,76 € od 16.11.2011 do zaplatenia, 9 % zo sumy 480,76 € od 16.12.2011 a od 14.1.2012 do zaplatenia, zo sumy 490,23 € od 16.2., 16.3., 14.4., 16.5. a 16.6.2012 do zaplatenia, 8,75 % zo sumy 490,23 € od 16.8., 15.9., 16.10. a 16.11.2012 do zaplatenia, 9 % zo sumy 17,72 € od 1.3.2011 do zaplatenia a zo sumy 87,43 € od 1.4.2011 do zaplatenia, 9,25 % zo sumy 56 € od 1.5.2011 do zaplatenia, zo sumy 107,37 € od 1.6.2011 do zaplatenia a zo sumy 7,30 € od 1.7.2011 do zaplatenia, 9,5 % zo sumy 88,04 € od 1.8.2011 do zaplatenia, zo sumy 146,74 € od 1.9.2011 do zaplatenia, zo sumy 649,18 € od 1.10.2011 do zaplatenia a zo sumy 249,19 € od 1.11.2011 do zaplatenia, 9,25 % zo sumy 7,15 € od 1.12.2011 do zaplatenia, 9 % zo sumy 57,08 € od 1.1.2012 do zaplatenia, zo sumy 25,54 € od 1.2.2012 do zaplatenia, zo sumy 22,90 € od 1.3.2012 do zaplatenia, zo sumy 6,75 € od 1.4.2012 do zaplatenia, zo sumy 252,10 € od 1.6.2012 do zaplatenia a zo sumy 59,81 € od 1.7.2012 do zaplatenia, 8,75 % zo sumy 4,10 € od 1.8.2012 do zaplatenia, zo sumy 4,39 € od 1.9.2012 do zaplatenia, zo sumy 6,59 € od 1.10.2012 do zaplatenia, zo sumy 4 € od 1.11.2012 do zaplatenia a zo sumy 1 201,62 € od 1.12.2012 do zaplatenia a 9,25 % zo sumy 75,67 € od 1.5.2011 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a III. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania 3 584,67 € „k rukám“ jej zást., do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení uviedol, o. i., čoho sa žalobkyňa žalobou podanou uňho 20.12.2011 domáhala, čím svoju žalobu odôvodnila, s akým odôvodnením podal žalovaný odpor proti platobnému rozkazu 19Ro/304/2011, vydanému v predmetnej veci 26.1.2012 a vymenoval dôkazné prostriedky, ktorými na pojednávaní vykonal dokazovanie. Ďalej uviedol ako zást. žalobkyne navrhla rozšíriť žalobu na

pojednávani 4.5. a 13.11.2012 a písomným podaním z 3.12.2012, ako posúdil zmenu žaloby navrhnutú žalobkyňou a ako pripustil navrhnutú zmenu žaloby uznesením zo 4.5.2012, 13.11.2012 a 21.1.2013, čo vypovedala žalobkyňa pri vylúchu na pojednávaní 4.5.2012 (zápisnica na č.l.92-94), čo vypovedal zást. žalovaného A.. J. R. na pojednávaní 11.6.2012 (zápisnica na č.l.99-101), čo vyplýva z pracovnej zmluvy z 15.4.1999, čo je zrejmé z platového dekrétu žalovaného z 1.1.2001, čo zistil z rozhodnutia žalobkyne a A.. R., ako spoločníkov a konateľov žalovaného, z 1.4.2005 č.2/2005, čo vyplýva z výplatných pásov žalobkyne za september - december 2010, za január - apríl, máj - september, november a december 2011 a za január - máj a júl - september 2012, čo zistil z výpisu z osobného účtu žalobkyne v Doplnkovej dôchodkovej spoločnosti Tatra banky, a.s. z 20.1.2011 a z 9.12.2012, z výpisu z Internet bankingu Tatra banky, a.s. o pohyboch z DDS konta zo 16.11.2012, z príkazu na úhradu Tatra banky, a.s. z 10.12.2012, z potvrdenia o príjmoch fyzickej osoby zo závislej činnosti za r.2010 z 31.12.2010, z písomného podania žalobkyne z 1.2., 1.3., 1.4., 2.5., 1.6., 1.7., 1.8., 1.9., 30.9., 2.11.a 1.12.2011, z 2.1., 1.2., 1.3., 2.5., 1.6., 2.7., 1.8., 3.9., 1.10. a 2.11.2012, adresovaného A.. R. a z priložených fotokópií výdavkových pokladničných dokladov a, čo je zrejmé z účtovného denníka žalovaného za jednotlivé mesiace (t. j. január - december) r.2011 a za január, február, apríl - október r.2012. Citujúc znenie § 69 ods.1, § 49 ods.1, ods.2 písm. a), § 77 ods.1 a § 78 ods.1 zák.č.222/04 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, § 11 ods.1, ods.4 písm. a), § 15 písm. a) a § 39 ods.5 písm. a) zák.č.595/03 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov, § 2 ods.1 písm. a), § 5 ods.1 písm. a), § 9, § 12 ods.1, § 14 ods.2, § 57 ods.2 a § 58 ods.1 zák.č.650/04 Z. z. o doplnkovom dôchodkovom sporení a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 27 ods.2, § 29 ods.1, § 30 ods.1 a § 33 ods.1 zák.č.65/65 Zb. (Z. p. platného do 31.3.2002), § 47 ods.1 písm. a), § 71 ods.2, § 118 ods. 1, § 129 ods.1, § 130 ods.2,4,8 a § 152 ods.1-4 zák.č.311/01 Z. z. (Z. p. účinného od 1.4.2002), § 1 písm. a) opatrenia č.533/10 Z. z. o sumách stravného (účinného od 29.10.2010 do 23.8.2012), § 420 ods.1, § 451 ods.1, § 454, § 456 a § 517 ods.2 O. z., § 3 nar.vl.č.87/95 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení účinnom od 1.1.2009, a § 142 ods.1,2 O. s. p., uviedol, v akej výške bola určená základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (ďalej len ECB) v období od 13.5.2009 do 12.4.2011, od 13.4.2011 do 12.7.2011, od 13.7.2011 do 8.11.2011, od 9.11.2011 do 13.12.2011, od 14.12.2011 do 10.7.2012 a od 11.7.2012 doposiaľ a na základe takto vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, pokiaľ ide o nárok žalobkyne na zaplatenie mzdy, neodvedeného príspevku do DDS, náhrady škody, a čiastočne, pokiaľ ide o nárok na zaplatenie výdavkov, že z pracovnej zmluvy z 15.4.1999 je zrejmé, že žalobkyňa, hoci je konateľkou žalovaného, je zároveň aj jeho zamestnankyňou, že pracovný pomer bol síce dohodnutý na určitú dobu do 15.4.2002, avšak tým, že pokračovala aj po uplynutí tejto lehoty vo výkone práce s vedomím zamestnávateľa, zmenil sa tento pracovný pomer podľa § 71 ods.2 zák.č.311/01 Z. z. na pracovný pomer uzavretý na neurčitý čas a keďže do dnešného dňa nedošlo k ukončeniu tohto pracovného pomeru, tento pracovný pomer naďalej trvá, a žalovaný, ako jej zamestnávateľ, je podľa § 47 ods.1 písm. a) a § 118 ods.1 zák.č.311/01 Z. z. povinný poskytovať jej, ako zamestnankyni, za vykonanú prácu mzdu, že z § 130 ods.4 a 8 zák.č.311/01 Z. z. vyplýva, že pokiaľ sa zamestnávateľ nedohodne so zamestnancom inak, je povinný vyplácať mu mzdu v pracovnom čase a na pracovisku, pričom na účet v banke ju môže poukazovať len na písomnú žiadosť zamestnanca alebo po dohode s ním, že žalobkyňa síce požiadala žalovaného, aby jej mzdu poukazoval na účet, avšak s tou podmienkou, že na prevodnom príkaze, ktorý musela ako konateľka podpísať aj ona, bude uvedená iba jej mzda, žalovaný však túto podmienku nesplnil a na prevodných príkazoch, ktoré jej predkladal na podpis, uvádzal okrem jej mzdy aj iné svoje výdavky, takýto jeho postup bol v rozpore s jej žiadosťou o spôsobe výplaty mzdy, pokiaľ teda odmietol vyhovieť jej žiadosti, nedošlo medzi nimi k dohode o výplate mzdy na účet, a v takom prípade bol povinný jej mzdu vyplatiť v hotovosti v pracovnom čase na pracovisku podľa cit. zákonných ust., čo sa však nestalo, z tohto dôvodu ho zaviazal zaplatiť jej mesačnú mzdu 488,29 €, ktorú jej nevyplatil za september - december v r.2010, teda celkovo 1 953,16 €, mesačnú mzdu 480,76 €, ktorú jej nevyplatil za január - apríl a jún - december v r.2011, teda celkovo 5 288,36 € a mesačnú mzdu 490,23 €, ktorú jej nevyplatil za január - máj, júl - október v r.2012, teda celkovo 4 412,07 €, pri mesačných mzdách za september - december v r.2010 a január - apríl v r.2011 vychádzal z výplatných pásov za zvyšné mesiace v r.2011, podľa ktorých bola mzda vypočítaná z hrubej mzdy 663,88 €, nakoľko takáto hrubá mzda jej patrila podľa platového dekrétu aj za uvedené mesiace a z každej mzdy jej priznal aj úrok z omeškania a to vždy odo dňa splatnosti mzdy, ktorý bol medzi nimi dohodnutý k 15. dňu nasledujúceho mesiaca, pričom v prípade ak tento deň pripadol na sobotu tak mzda bola splatná v piatok, a v prípade ak tento deň pripadol na nedeľu, tak mzda bola splatná v pondelok. Pri určovaní výšky úroku z omeškania vychádzal z § 517 ods.2 O. z. a § 3 nar.vl.č.87/95 Z. z., účinného od 1.1.2009, v závislosti od výšky základnej úrokovej sadzby ECB, ktorá bola platná v ten ktorý deň omeškania žalovaného. Ďalej uzavrel, že žalovaný ako zamestnávateľ

bol taktiež povinný podľa § 14 ods.2 zák.č.650/04 Z. z. odvádzať za žalobkyňu ako zamestnankyňu príspevok na doplnkové dôchodkové sporenie, ktorý mala podľa § 12 ods.1 písm. a) uvedeného zák. povinnosť platiť do doplnkovej dôchodkovej spoločnosti, s ktorou uzavrela účastnícku zmluvu a keďže žalovaný si túto povinnosť splnil iba za január a apríl - jún v r.2010, za máj v r.2011 a za jún - august v r.2012, zaviazal ho zaplatiť jej príspevok 33,19 €, ktorý jej nevyplatil za február, marec a júl - december v r.2010, teda celkovo 265,52 €, za január - apríl a jún - december v r.2011, teda celkovo 365,09 € a za január - máj a september a október v r.2012, teda celkovo 232,33 €. Keďže žalovaný, ako zamestnávateľ, bol taktiež povinný podľa § 12 ods.1 písm. b) zák.č.650/04 Z. z. platiť príspevok za žalobkyňu, ako zamestnankyňu, ktorá uzatvorila účastnícku zmluvu s doplnkovou dôchodkovou spoločnosťou, nakoľko aj on, ako zamestnávateľ, uzatvoril s touto doplnkovou dôchodkovou spoločnosťou zamestnávateľskú zmluvu, a to vo výške 1 100 Sk (36,51 €), podľa rozhodnutia svojich spoločníkov a konateľov z 1.4.2005 č.2/2005, avšak si túto povinnosť splnil iba za január, apríl, máj a jún v r.2010, za máj v r.2011 a za jún, júl a august v r.2012, bol teda povinný zaplatiť príspevok 36,51 € za február, marec a júl - december v r.2010, teda celkovo 292,08 €, za január - apríl a jún - december v r.2011, teda celkovo 401,61 € a za január - máj a september a október v r.2012, teda celkovo 255,57 €, celkovo tak mal uhradiť príspevok 949,26 €, pričom z príkazu na úhradu z 10.12.2012 vyplýva, že žalobkyňa uhradila túto sumu do doplnkovej dôchodkovej spoločnosti, teda splnila povinnosť namiesto neho, čím sa podľa § 454 O. z. na jej úkor bezdôvodne obohatil, z tohto dôvodu podľa § 451 ods.1 a § 456 O. z. zaviazal ho zaplatiť jej 949,26 €. Ďalej dospel k záveru, že žalovaný svojím konaním, teda tým, že jej nevyplatil v r.2010 mzdu 1 953,16 € a neodviedol za ňu príspevky na doplnkové dôchodkové sporenie 265,52 €, spôsobil jej taktiež škodu, nakoľko jej nepredložil potvrdenie o príjmoch fyzickej osoby zo závislej činnosti za r.2010, v ktorom by bola uvedená správna výška zúčtovaných a vyplatených príjmov zo závislej činnosti a skutočná výška zrazených príspevkov na doplnkové dôchodkové sporenie, preto si nemohla v daňovom priznaní za r.2010 uplatniť podľa § 11 ods.1 zák.č.595/03 Z. z. zníženie základu dane o nezdaniteľnú časť, ktorou boli do 31.12.2010 podľa § 11 ods.4 písm. a) uvedeného zák. príspevky na doplnkové dôchodkové sporenie, celkovo tak príspevky za r.2010 mali tvoriť 398,28 € (33,19 € x 12), pričom 19 % daň z tejto nezdaniteľnej časti základu dane by tvorila sumu 75,67 €, teda by si v prípade správneho postupu žalovaného mohla uplatniť túto nezdaniteľnú časť základu dane a zaplatiť tak daň z príjmu menšiu o 75,67 €, táto suma predstavuje pre ňu škodu, za ktorú zodpovedá podľa § 420 ods.1 O. z. žalovaný, keďže ju spôsobil porušením právnej povinnosti podľa § 39 ods.5 písm. a) zák.č.595/03 Z. z. tým, že jej nevystavil správne potvrdenie o príjmoch fyzickej osoby zo závislej činnosti za r.2010, z tohto dôvodu ho zaviazal uhradiť jej 75,67 € a zároveň jej priznal aj úrok z omeškania z tejto sumy 9,25 % od 1.5.2011 do zaplatenia, vychádzajúc pritom z § 517 ods.2 O. z. a § 3 nar. vl.č.87/95 Z. z., účinného od 1.1.2009, s poukazom nato, že základná úroková sadzba ECB bola k 1. dňu jeho omeškania určená vo výške 1,25 %. Pokiaľ ide o výdavky, ktoré žiadala od žalovaného preplatiť na základe predložených výdavkových pokladničných dokladov od januára 2011 do októbra 2012 (okrem marca 2012), z účtovných denníkov za r.2011 a 2012 zistil, že iba niektoré z nich zaúčtoval do účtovníctva a uplatnil si z týchto výdavkov odpočítanie dane z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) podľa § 49 ods.2 písm. a) zák.č.222/04 Z. z., že síce zaúčtované výdavky na nákup pohonných hmôt nezaúčtoval do nákladov v daňovom priznaní pri dani z príjmov právnickej osoby za r.2011, avšak aj pri týchto výdavkoch si uplatnil odpočítanie DPH podľa § 49 ods.2 písm. a) zák.č.222/04 Z. z., že z uvedeného vyplýva, že výdavky, ktoré uhradila žalobkyňa, o čom predložila žalovanému výdavkové pokladničné doklady, si účtoval ako svoje výdavky a uplatnil si z nich odpočítanie DPH, teda zaplatila výdavky, ktoré mal zaplatiť žalovaný, v dôsledku čoho sa podľa § 454 O. z. na jej úkor bezdôvodne obohatil, z tohto dôvodu podľa § 451 ods.1 a § 456 O. z. ho zaviazal zaplatiť jej 2 415,42 €, skladajúcu sa zo sumy 17,72 € za výdavky uhradené žalobkyňou v r.2011 v januári, 87,43 € vo februári, 56 € v marci, 107,37 € v apríli, 7,30 € v máji, 88,04 € v júni, 146,74 € v júli, 3,60 € v auguste, 249,19 € v septembri, 7,15 € v októbri, 57,08 € v novembri a 25,54 € v decembri a v r. 2012 22,90 € v januári, 6,75 € vo februári, 252,10 € v apríli, 59,81 € v máji, 4,10 € v júni, 4,39 € v júli, 6,59 € v auguste, 4 € v septembri a 1 201,62 € v októbri, z každej sumy priznal jej aj úrok z omeškania a to vždy od 1. dňa mesiaca nasledujúceho po mesiaci v ktorom sa stala podľa § 78 ods.1 zák.č.222/04 Z. z. splatnou DPH, pri ktorej si uplatnil odpočet a pri určovaní výšky úroku z omeškania vychádzal z § 517 ods.2 O. z. a § 3 nar. vl.č.87/95 Z. z., účinného od 1.1.2009, v závislosti od výšky základnej úrokovej sadzby ECB, ktorá bola platná v ten ktorý deň jeho omeškania. Výdavky, o ktorých žalobkyňa predložila žalovanému výdavkové pokladničné doklady, ktoré neúčtoval do účtovníctva, ani si z nich neuplatnil odpočítanie DPH, jej nepriznal, nakoľko „sa jednalo“ - s výnimkou výdavku za výbavu auta (lekárnička + vesta) vo výške 23,99 € - o výdavky za nákup pohonných hmôt do služobného motorového vozidla, pričom v konaní nijako nepreukázala, žeby tieto výdavky vynaložila v prospech neho, v dôsledku čoho by sa bezdôvodne obohatil na jej úkor žalobkyne, z tohto dôvodu žalobu v časti o zaplatenie výdavkov 1 629,40

€ zamietol. Napokon uzavrel, že žalovaný, ako zamestnávateľ, bol povinný taktiež prispievať žalobkyni, ako zamestnankyni, na stravovanie v r.2011 podľa § 152 ods.3 zák.č.311/01 Z. z., neodovzdal jej však stravovacie poukážky a preto si ich kúpila sama vo výške 3 € v počte 210 kusov, tak za stravovacie poukážky zaplatila 630 €, pričom túto sumu mal zaplatiť žalovaný, v dôsledku čoho sa podľa § 454 O. z. na jej úkor bezdôvodne obohatil, z tohto dôvodu podľa § 451 ods.1 a § 456 O. z. ho zaviazal zaplatiť jej 630 € a keďže si predmetné stravovacie poukážky objednala u DOXX - Stravné lístky, spol. s r.o. na dobierku, pričom zaplatila poštovné a balné 9,60 € spolu s DPH a odmenu 5,98 € spolu s DPH, tieto sumy (spolu 15,58 €) predstavujú pre ňu škodu, za ktorú zodpovedá podľa § 420 ods.1 O. z. žalovaný, keďže ju spôsobil porušením právnej povinnosti podľa § 152 ods.3 zák.č.311/01 Z. z. tým, že jej neprispel na stravovanie a neodovzdal jej stravovacie poukážky, z tohto dôvodu ho zaviazal uhradiť jej aj 15,58 € z titulu náhrady škody, zo všetkých týchto súm (630 € + 9,60 € + 5,98 €) priznal jej úrok z omeškania 9,5 % od 1.10.2011 do zaplatenia, celkovo ho tak zaviazal zaplatiť jej 16 602,46 € spolu s úrokmi z omeškania. Konštatoval, že žalobkyňa si uplatnila náhradu trov konania 3 837,66 €, pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku 566 €, doplateného súdneho poplatku 527,50 € a trov právneho zast. 3 271,66 €. Pri určovaní odmeny advokátky vychádzal pri úkonoch vykonaných od podania žaloby do 3.5.2012 z tarifnej hodnoty sporu 9 438,91 €, pri úkonoch vykonaných od 4.5.2012 do 12.11.2012 z tarifnej hodnoty sporu 13 107,50 € a pri úkonoch vykonaných od 13.11.2012 do právoplatného skončenia veci z tarifnej hodnoty sporu 17 600,06 € a uzavrel, že advokátke patrí odmena za 10 úkonov právnej služby podľa § 10 ods.1 a § 14 ods.1 písm. a),b) a c) vyhl.č.655/04 Z. z. a to za prevzatie a prípravu vecí, písomné podanie - žalobu a písomné podanie - vyjadrenie z 10.4.2012 odmena 3 x 253,94 €, za účasť na pojednávaní - 4.5.2012 odmena 287,14 €, 11.6.2012 (ktoré sa konalo od 8,00 hod. do 10,20 hod.) odmena 574,28 €, 13.11.2012 odmena 336,94 €, za poradu s klientom 29.11.2012 odmena 224,62 €, za písomné podanie- návrh na zmenu žaloby z 3.12.2012 odmena 336,94 € a za účasť na pojednávaní 11.12.2012 a 21.1.2013 odmena 2 x 336,94 € a, že podľa § 16 ods.3 cit. vyhl. jej patrí režijný paušál 14,82 € za 2 úkony po 7,41 €, 53,41 € za 7 úkonov po 7,63 € a režijný paušál za 1 úkon 7,81 €, celkovo jej teda patrí odmena 3 271,66 €. Konštatoval tiež, že zo spisu vyplýva, že žalobkyňa zaplatila súdny poplatok 566 € za žalobu, nakoľko predmetom konania v čase podania žaloby bola suma 9 438,91 €, v priebehu konania však postupne rozširovala žalobu z pôvodnej sumy 9 438,91 € až na sumu 18 231,86 €, preto následne doplatila súdny poplatok 527,50 € za žalobu. Poznamenal, že pri určovaní náhrady trov konania postupoval podľa § 142 ods.2 O. s. p. z dôvodu, že žalobkyňa mala vo veci len čiastočný úspech, keďže jej priznal sumu 16 602,46 €, čo predstavuje 91,06 % z predmetu konania, vo zvyšku, teda v 8,94 %, bol úspešný žalovaný, pričom jej celkový úspech po odrátaní úspechu žalovaného takto predstavuje 82,12 %, preto jej patrí náhrada trov konania vo výške 82,12 % zo sumy 4 365,16 € (3 271,66 € + 566 € + 527,50 €), čo predstavuje 3 584,67 €.

Žalovaný podal včas odvolanie proti výroku I. a III. rozsudku a uviedol, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a konanie malo inú vadu uvedenú v § 221 ods.1 O. s. p., čím vznikli odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a),d) O. s. p., že rozhodnutie súdu je nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, že konajúci súd tým, že vydal nepreskúmateľné a dostatočne neodôvodnené rozhodnutie, odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom, čím porušil § 221 ods.1 písm. f) O. s. p. a tým bráni odvolaciemu súdu v preskúmvacej právomoci, čo je dôvodom na zrušenie rozhodnutia podľa § 221 ods.1 písm. h) O. s. p. a vrátenie veci na ďalšie konanie podľa ods.2 cit. zákonného ust. Citujúc znenie § 157 ods.2 O. s. p. tvrdil, že právne závery súdu prvého stupňa môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak v odôvodnení súd podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ust. vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ust. podriadil zistený skutkový stav, že rozhodnutie súdu musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie, v ktorom súd musí podať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia, musí sa vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal, že čo sa týka náhrady trov tohto konania, aplikácia § 142 ods.1 O. s. p. predpokladá, že trovy boli účelne vynaložené, v súvislosti s uplatnením alebo bránením práva účastníka v konaní a posúdenie účelnosti trov súdom musí byť v odôvodnení rozhodnutia uvedené dostatočne zrozumiteľne tak, aby bolo rozhodnutie vecne preskúmateľné, že v tomto prípade to takto nie je, pretože z dôvodov rozhodnutia nevyplýva, že by súd skutočne účelnosť trov spočívajúcich v trovách právneho zast. posudzoval, že počas konania sa menila jednak uplatňovaná výška jednotlivých nárokov a pochybná je tiež náhrada za úkon z 29.11.2012 ako porada s klientom, že zo znenia odôvodnenia vyplýva, že zást. žalobkyne si žiadala trovy právneho zast. priznať a súd jej trovy priznal a, že nedostatok dôvodov spôsobuje nemožnosť posúdenia účelnosti a vecnej správnosti výšky priznaných trov, preto aj v tomto výroku navrhla napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť

prvostupňovému súdu na nové rozhodnutie. Poukázala na to, že 20.12.2011 podáva žalobkyňa na súd návrh na vydanie platobného rozkazu (ďalej len PR), kde sa domáha zaplatenia 9 438,92 € s prísl., žaluje jeho, kde nie je len konateľkou, ale zároveň aj spoločníčkou, že návrhom sa domáha vyplatenia mzdy vo výške 6 280 € s úrokom, 1 115,20 € za neodvedené príspevky do DDS, 1 968,04 € titulom nevyplatenia výdavkov a sumu 75,67 € „titulom škody“, ako dôvod uvádza, že „nezabezpečil podpisy oboch konateľov“, avšak na platobných príkazoch chýbal práve jej podpis, že v návrhu absentovalo akékoľvek hmotnoprávne zdôvodnenie, že prvostupňový súd všetky nároky zlúčil do jednej sumy, napriek tomu, že na každú časť nároku sa vzťahoval iný právny režim, že už v odpore proti PR vyslovil pochybnosť v otázke pasívnej legitímácie, pretože - podľa jeho názoru - žalobkyňa tým, že ho žaluje, vlastne žaluje sama seba, že ako jeho konateľka porušuje plnenie povinnosti, ktoré jej vyplývajú zo spoločenskej zmluvy - čl. 18 ods.3, z ktorého vyplýva, že zakladajúce práva a povinnosti spoločnosti podpisujú spoločne a to tak, že k písanému alebo tlačenému obchodnému menu spoločnosti pripoja svoje vlastnoručné podpisy a, že v priebehu konania bolo jednoznačne preukázané, že práve žalobkyňa je tá, ktorá odmieta podpisovať úhrady týkajúce sa jeho výdavkov a znemožňuje tak jej riadny chod a fungovanie. Tvrdil ďalej, že pokiaľ žalobkyňa chcela dosiahnuť zamýšľaný cieľ, mala žalovať druhého spoločníka a konateľa zároveň na splnenie povinnosti a v tejto súvislosti poukázal na zápisnicu z pojednávania z 13.12.2012, kde jej bola predložený príkaz na úhradu súčasťou ktorého bola aj jej mzda a túto odmietla podpísať. Zároveň poukázal na odôvodnenie prvostupňového rozsudku, kde je na str. 9,10,11 uvedené, že podania žalobkyne smerovali nie na jeho adresu, ale na adresu A.. R., preto pokiaľ odvolací súd rozhodne, že jej patrí mzda, nesúhlasil s úrokmi z omeškania, pretože omeškanie spôsobila žalobkyňa svojim odmietavým konaním podpisovať platobné príkazy, že bez zjavného dôvodu, napriek tomu, že na jeho účte je dostatok finančných prostriedkov odmieta podpísať úhrady na daň z príjmu právnických osôb, DPH, daň z motorových vozidiel, preddavky na daň z príjmu právnických osôb, odvody na sociálne a zdravotné poistenie, služby spojené s užívaním nehnuteľnosti, poistenia zodpovednosti za škodu, revízií závad, atď., že mu hrozia exekúcie a dokonca tr. stíhanie spoločníkov a, že má nedoplatok na miestnych daniach a p. a postupom času mu vzniká škoda, za ktorú nesie zodpovednosť práve žalobkyňa. Ďalej uviedol, že na pochybnosti týkajúcej sa pasívnej legitímácie zotrval aj na pojednávaní 4.5.2012 a s touto námietkou sa prvostupňový súd nijako nevyšporiadal, že v konaní sepochybnil tiež súbeh postavenia konateľa a zamestnanca zároveň, že táto kombinácia sa javí ako špekulatívna, kvôli povinnostiam voči daňovému úradu, že konateľ spoločnosti je jedným z jej orgánov, je to výkonný orgán, ktorého právom a povinnosťou je spoločnosť riadiť a za ňu konať, že konateľ nemôže byť zamestnancom, lebo nie je vo vzťahu nadriadenosti a podriadenosti, ale koná menom spoločnosti s ručením obmedzeným, nemôže so spoločnosťou uzavrieť pracovný pomer na žiadnu pozíciu, že pracovná zmluva, ktorú uzavrel štatutárny orgán alebo jeho člen so samým sebou je neplatná (rozhodnutia NS ČR 21Cdo11/98,21Cdo313/2007), že v konečnom dôsledku žalobkyňa na pojednávaní 4.5.2012 na otázku, aké práce podľa pracovnej zmluvy vykonáva, odpovedala: „Robím to isté, čo pán R. a snažím sa zachrániť spoločnosť, aby nedošlo ku krachu“, pokiaľ teda odvolací súd má za to, že pracovný pomer medzi žalobkyňou a ním je uzavretý platne, poukazuje na § 47 ods.1 písm. b) Z. p., podľa ktorého je zamestnanec povinný podľa pokynov zamestnávateľa vykonávať práce osobne podľa pracovnej zmluvy v určenom pracovnom čase a dodržiavať pracovnú disciplínu, že žalobkyňa žiadne práce nevykonáva a, že je tento spor vyvolaný jej svojvôľou svedčí aj tá skutočnosť, že neuplatňuje náhradu za každý mesiac, boli totiž mesiace, keď príkaz na úhradu podpísala. Čo sa týka stravných lístkov - tvrdil ďalej -, tieto boli zakúpené aj pre žalobkyňu, ktorá ich odmietla prevziať, čo bolo v konaní preukázané a, že povinnosť účtovnej jednotky „účtovať priebežne“ je daná zák.č.432/02 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov, konkrétne v jeho zákonných ust. podľa § 3,§ 7,§ 11. Vytýkal prvostupňovému súdu, že nároky žalobkyne právne posúdil podľa ust. O. z. o náhrade škody podľa § 420 a o bezdôvodnom obohatení podľa § 451 (predpokladom vzniku občianskoprávnej zodpovednosti je protiprávny úkon, spôsobenie škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou), avšak nezodpovedal na otázku, v čom videl protiprávny úkon, aká bola spôsobená škoda a či existovala príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou a, že vzhľadom na dôkazy predkladané v konaní bolo potrebné sa zaoberať prinajmenšom aj spoluzavinením žalobkyne. Zároveň v tejto súvislosti poukázal aj na znenie § 420 ods.3 (citoval ho) a s poukazom na cit. zák. o účtovníctve odmietol tiež, že sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne. V závere poukázal na § 135a ods.1 prvá veta, ods.3 prvá veta Obch. zák. a jeho znenie tiež citoval.

Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že ako fyzická osoba, zamestnankyňa žalovaného, podala na súd návrh na vydanie PR, v ktorom sa domáhala vyplatenia mzdy za obdobie 6-12/2010,1-4/2011 a 6-9/2011, nakoľko jej tento nevyplatil mzdu v zmysle pracovnej zmluvy a platobného výmeru, že tento

návrh následne rozširovala a to na základe toho, že jej nevyplácal pravidelne mzdu aj za ďalšie mesiace, že pokiaľ vo svojom odvolaní uvádza, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné a dostatočne neodôvodnené, že s týmto jeho názorom nesúhlasí, že súd v priebehu konania vykonal rozsiahle dokazovanie a v odôvodnení rozsudku jasne a zrozumiteľne vyložil ust., z ktorých pri rozhodovaní vychádzal, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, ktoré v priebehu konania nastali, no žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol ani jednu podstatnú skutočnosť s ktorou by sa súd v priebehu konania a v rozhodnutí nevysporiadal. Čo sa týka toho, že žalovaný považuje jej nárok za protizákonný a to na tom základe, že žaluje sama seba a tým vyjadril pochybnosti o pasívnej legitímácii, poukázala na to, že - ako už uviedla - podala návrh na vydanie PR ako fyzická osoba, zamestnankyňa žalovaného, nakoľko jej zamestnávateľ nevyplatil mzdu, pričom mzdu jej nevypláca ani v súčasnosti, zároveň jej nevyplatil ani ňou uplatnené náhrady výdavkov či príspevky do DDS. Jeho tvrdenia o tom, že práve ona si tento stav spôsobila sama svojím konaním označila za zavádzajúce a uviedla, že je jeho zamestnankyňou na základe pracovnej zmluvy ako ekonomická riaditeľka od r.1999 a rovnako od tohto obdobia má pracovnú zmluvu aj ďalší jeho spoločník a konateľ A.. R., ktorý vykonával funkciu technického riaditeľa, tento si však mzdu a ďalšie výdavky vypláca pravidelne bez súhlasu ďalšieho konateľa a spoločníka, t.j. jej, že nakoľko mala podozrenie, že výdavky za práce vykonané pre žalovaného, ktoré dal vykonať práve druhý konateľ a spoločník v súvislosti s jeho funkciou (v r.2006 to boli opravy nehnuteľnosti za 2 096 562,90 Sk, v r.2007 za 2 666 758 802 Sk a v r.2008 za 1 738 492,40 Sk) a tieto neboli v skutočnosti vykonané alebo vykonané v oveľa nižšom rozsahu, navrhla druhému konateľovi A.. R. rozdelenie majetku žalovaného a ukončenie činnosti, s čím ale nesúhlasil ale prišiel s návrhom - výmenou pracovných funkcií, že v záujme zachovania stability a pokojnej atmosféry u žalovaného súhlasila s týmto návrhom a začala vykonávať funkciu technickej riaditeľky a ďalší spoločník a konateľ A.. R. funkciu ekonomického riaditeľa, pričom k 2.1.2009 mu bola odovzdaná hotovosť pokladne vo výške 189,14 €, že ako technická riaditeľka začala vykonávať svoju funkciu, dala vypracovať niekoľko ponúk na opravu priestorov nehnuteľnosti, ktorej sú vlastníkami, opravu elektrického rozvodu atď., za ktoré práce jej druhý konateľ odmietol vyplatiť predložené výdavky a nesúhlasil s objednávkami a, že bez jej vedomia prenajímal priestory (aj keď k podpisu nájomnej zmluvy je potrebný súhlas aj druhého konateľa, teda jej), novým nájomníkom neúčtoval energie a nedovolil jej nahliadnuť do účtovných dokladov. Tvrdenia žalovaného, že ako jeho konateľka už dlhšiu dobu znemožňuje realizáciu akýchkoľvek úhrad, označila za tak isto zavádzajúce, že práve naopak, on v zastúpení druhým konateľom, svojím konaním porušuje ust. spoločenskej zmluvy, nakoľko z nej a výpisu z obchodného registra vyplýva, že zakladajúce práva a povinnosti spoločnosti podpisujú jej konatelia, teda ona a A.. R. spoločne, žalovaný, v zastúpení A.. R., však bez akéhokoľvek predchádzajúceho súhlasu druhého spoločníka a konateľa, teda jej, - ako už uviedla -, uzatvára nájomné zmluvy, dohody, vyberá finančné prostriedky do pokladne a tieto následne neprevádza na účet žalovaného, takže ako konateľka nemá vedomosť ako sa s finančnými prostriedkami v pokladni nakladá, nakoľko ju o príjmoch a výdavkoch v pokladni neinformuje, že žalovaný, v zastúpení A.. R., predkladal jej na podpis hromadné prevodné príkazy, kde bola síce zahrnutá aj jej mzda, ale aj úhrada za energie, resp. iné záväzky žalovaného o ktorých nemala vedomosť, že tieto odmietla podpísať, nakoľko úhradu za energie a nájomné A.. R. vyberá v hotovosti a tieto používa - ako sa sám na pojednávaní vyjadril - na úhradu svojich záväzkov, napr. aj mzdy, pričom podotkla, že žalovaný žiaden záväzok voči A.. R. neeviduje, že posledný vklad na účet žalovaného za vybrané nájomné a energie v hotovosti bol 21.7.2009 vo výške 5 000 €, že nakoľko druhý konateľ a spoločník neumožňoval jej nahliadať do účtovných dokladov, neinformoval ju o stave financií v pokladni, o obratoch a neodvádzal hotovosť na účet žalovaného, pravidelne ho vyzývala na úhradu záväzkov z hotovosti v pokladni alebo vloženie finančných prostriedkov na účet a následne bola ochotná podpísať predložené prevodné príkazy, na uvedené však nereagoval. Podotkla, že ani raz jej neboli predložené prevodné príkazy na úhradu DPH, nakoľko by jej musel predložiť aj výdavky, ktoré vykonal hotovosťou z pokladne a, že k 31.12.2010 bol stav pokladne 25 223,68 €. Zdôraznila, že ešte by chcela podotknúť, že napr. v r.2009 žalovaný vystavil faktúry za nájom vo výške 287 113,5 €, pričom na jeho účet prišli iba platby od VUB ročné nájomné a energia 5 875,31 €, ČSOB ročne nájomné a energia 2 038,17 € a Kasa záložná a.s. 7 019,25 € a zostatok úhrad za nájomné a energie od ostatných nájomníkov bolo vybrané v hotovosti do pokladne, s ktorou nakladá ďalší konateľ žalovaného bez jej súhlasu, že celú túto situáciu riešila tým, že žalovaného vyzvala na výplatu mzdy a ďalších jej odvodov samostatným prevodným príkazom, ktorý podpísala a zaslala so všetkými súčasťami, no žalovaný, v zastúpení A.. R., tento nepodpísal a opätovne požadoval podpísanie hromadného prevodného príkazu, čím zasa podmieňoval vyplatenie mzdy úhradou iných platieb žalovaného. Mala za to, že práve jeho konanie spôsobilo omeškanie vyplatenia mzdy, pričom podotkla, že tieto príkazy boli zasielané A.. R. - konateľovi žalovaného na

adresu žalovaného. Uznala, že jeho tvrdenia, že aj v priebehu konania sa pokúsil o vyplatenie mzdy sú pravdivé, no opomenul podotknúť, že opätovne podmienil vyplatenie mzdy podpísaním prevodného príkazu, kde boli aj iné výdavky žalovaného a na jej žiadosť, aby predložil prevodný príkaz iba s jej mzdou a odvodmi reagoval záporne. Za nepravdivé označila tvrdenia žalovaného, že svojím konaním a správaním má záujem na jeho likvidácii, že práve jeho konanie, teda druhého konateľa, smeruje k tomu, aby na účte žalovaného neboli žiadne finančné prostriedky a s tými, ktoré prijíma do pokladne nakladal sám bez vedomia a kontroly ďalšieho konateľa a spoločníka, že jej odmieta predložiť účtovné doklady a práve jeho konanie smeruje k likvidácii žalovaného, keďže jeho zavinením žalovanému bolo doručených niekoľko exekučných príkazov, napr. zo Soc. Poisťovne, boli podané tr. oznámenia atď. Spochybnenie postavenia konateľa a zamestnanca zároveň a jeho špekulatívnosť zo strany žalovaného označila za zarážajúcu, keď aj druhý konateľ, spoločník A.. R. je v takom istom postavení ako ona a tvrdila, že konateľ spoločnosti môže byť zároveň v pracovnom pomere so spoločnosťou, že popri funkcii konateľa môže vykonávať, napr. aj pozíciu či už ekonomického alebo technického riaditeľa na základe pracovnej zmluvy v súlade s ust. ZP tak, ako je to aj v danom prípade, že svoju prácu vykonávala v súlade s ust. ZP, prácu vykonávala svedomite, dodržiavala pracovnú disciplínu a, že tvrdenia žalovaného, že žiadne práce nevykonávala sa nezakladajú na pravde a nie sú ničím podložené, keďže zo strany zamestnávateľa nikdy nebola upozornená na porušovanie pracovnej disciplíny, či nedodržiavanie ZP. Ďalej poukázala na to, že žalovaný v priebehu konania nepoprel, že by jej mzda, ako aj ďalšie výdavky, odvody nepatrili, no svojím konaním naďalej zapríčiňuje stav, ktorý je ťažko neudržateľný a spôsobuje nezdravé pracovné prostredie a to aj tým, že naďalej jej mzdu nevypláca, že sa svojej mzdy, na ktorú má právny nárok už v minulosti musela domáhať súdnou cestou v konaní 19Ro/220/2010 vedenom na súde a následne v exekučnom konaní a, že jeho povinnosťou, ako zamestnávateľa, vyplývajúcou mu jednak z pracovnej zmluvy a jednak zo Z. p. je poskytnúť zamestnancovi za vykonanú prácu mzdu vo výplatných termínoch. Napokon uviedla, že zároveň tak ako žalovaný namieta jej pasívnu legitimitáciu, ona namieta platnosť plnomocenstva udelené žalovaným JUDr. Fejlekovéj, ktoré nebolo uzavreté v súlade so spoločenskou zmluvou a výpisom z Obchodného registra, z ktorých vyplýva, že zakladajúce práva a povinnosti spoločnosti podpisujú konatelia spoločne a to tak, že k písanému alebo tlačnému obchodnému menu spoločnosti pripoja svoje vlastnoručné podpisy, kde v predmetnom plnomocenstve absentuje podpis druhého konateľa spoločnosti, t.j. jej, že trovy právneho zast. boli vyúčtované v zmysle vyhl.č.655/04 Z. z. podľa § 10 ods.1 z vymáhaných súm a, že 29.11.2012 bola prevedená porada s klientkou, o čom bol súdu predložený doklad a trovy vyúčtované za úkony, ktoré boli vykonané v čase od podania žaloby do vyhlásenia rozsudku. Na základe uvedeného navrhla potvrdiť rozsudok a zaviazal žalovaného aj k zaplateniu trov odvolacieho konania 344,75 €.

Rozsudok v II. výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p. ako vecne správny, lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje, lebo dôvody napadnutého rozsudku sú správne, výstižné a presvedčivé, na čom nič nemení ani odvolanie, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti tvrdene už v konaní na súde prvého stupňa, s ktorými sa súd presvedčivo a výstižne vyrovnal.

Ani jeden zo žalovaným uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesný postup alebo aj rozhodnutie súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu O. s. p.

Podľa § 157 ods.2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z cit. ust. vyplýva, že súd prvého stupňa je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivej, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 132-§ 135 O. s. p. hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhovel všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 153 ods.1 O. s. p.) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí.

Ústavný súd Slovenskej republiky už viackrát judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa Čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (uverejnenej pod č.460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov), Čl.36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (úst.zák.č.23/91 Zb.) a Čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č.209/92 Zb. a č.102/99 Z. z.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pre účastníka konania, v ktorom bolo vydané nepreskúmateľné rozhodnutie to znamená odňatie jeho možnosti konať pred súdom, lebo mu neumožňuje - ak s rozhodnutím nie je spokojný - efektívne využitie jeho procesného práva na napadnutie rozhodnutia súdu odvolaním (§ 201 prvá veta O. s. p.), t. j. aby mohol odvolanie odôvodniť z hľadiska § 205 ods.1,2 O. s. p., lebo ak rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody, resp. obsahuje iba nedostatočné dôvody, v takom prípade účastník konania objektívne nemá ani možnosť posúdiť správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia (postupu súdu) a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bol v odvolacom konaní úspešný.

Pokiaľ žalovaný považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný a nezrozumiteľný, ide len o jeho ničím nepodložený subjektívny názor.

Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú.

Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 157 ods.2 O. s. p. a zásadám súdnej praxe, preto nie je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní, v ktorom sa - ako už bolo spomenuté - v podstate iba opakujú skutočnosti tvrdene už v konaní na súde prvého stupňa, s ktorými sa súd presvedčivo a výstižne vyrovnal, preto odvolací súdu nepovažuje za účelné, ani potrebné k nim zaujímať osobitné stanovisko.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 137 O. s. p. trovy konania sú najmä, o. i. hotové výdavky účastníkov včítane súdneho poplatku a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 149 ods.1 O. s. p. ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Podľa § 151 ods.1 O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa ods.4 prvá veta cit. ust. trovy konania určí súd podľa sadzobníkov a podľa zásad platných pre náhradu mzdy a hotových výdavkov.

Podľa § 9 ods.1 vyhl.č.655/04 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

Podľa § 10 (Tarifná odmena advokáta za zastupovanie v občianskom konaní a iné úkony právnej služby) ods.1 vyhl. ak nie je ustanovené inak, základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby z tarifnej hodnoty je nad 6 638,78 eur do 33 193,92 eur 220,74 eur + 16,60 eur za každých aj začatých 1 659,70 eur prevyšujúcich sumu 6 638,78 eur.

Podľa § 15 písm. a) vyhl. advokát má popri nároku na odmenu aj nárok na náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä na súdne poplatky, iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy.

Podľa § 16 ods.3 vyhl. od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške 1/100 výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol.

Žalobkyňa mala v odvolacom konaní plný úspech, preto jej bola priznaná náhrada jeho trov v uplatnenej výške a žalovaný nemal v odvolacom konaní úspech, preto mu náhrada jeho trov nebola priznaná.

Súd sa upozorňuje, že v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku po slovách „V mene Slovenskej republiky“ a označení súdu nie je uvedené meno a priezvisko sudcu (§ 157 ods.1 O. s. p.), preto bude jeho povinnosťou tuto nesprávnosť napraviť.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.